

עתון קהילת קשת שוהם

גליון מאי 2014, אייר תשע"ד

איה נחום - קרפיבקה

המשותפת, **לאנה בטייב** שמאחורי הקלעים מעצבת מעמדת ומקשטת את העיתון, **לברק פישבין** על המאמרים המאתגרים שתמיד גורמים למחשבה, **לאילנית נמר רזקר** על היצירה והיד על הדופק והדיווח על הנעשה, **למיכל מליכאור** שמרעננת לנו את אוסף המתכונים עם מתכונים מחוברים לסיפורים (ולא מתיאשת מלחפש את המתכון הבא), **לתמר ווילפורט** שמלאה כבר מספר תפקידים בעיתון וכיום מעבירה לנו המלצות היוצאות מגבולות שוהם וקשת, **לטל שטיינפלד** שהצטרפה לאחרונה ואם אתם רוצים ראיון משפחתי תעמדו אצלה בתור כי היא ממש חרוצה וכבר מלאה עד סוף השנה. זו הזדמנות גם להודות לעוד מספר חברים בולטים שהיו חלק מצוות העיתון; **יעל הניג** שהייתה בעיתון מתחילתו ועד לאחרונה ותרמה רבות בהתפתחות העיתון ועיצובו, **ינקי גולדנברג** שבמשך שנים כתב את פרשת השבוע ו**לזהבה שניאור** שבמשך תקופה המליצה על טיול לכל המשפחה. זו גם הזדמנות להודות **לאלעד אייל** שכל פעם מוצא לנו פתרונות טכניים ברגעי לחץ ומשבר ועוזר לנו להמיר את קבצי העיתון לצורך הפצה. ולבסוף, אני רוצה להודות **לסמדר גרוסמן**, על נחישותה, דבקותה במטרה, היכולת להעלות כל פעם את הרף משני עמודים, לארבעה ולשמונה, מעיתון לתקופה לעשרה בשנה, על העידוד והגיבוי גם כאשר המון פעמים זה היה נראה (לי) כבר בלתי אפשרי... תודה על המודעות, הציורים, השעשועונים, הצילומים, העדכונים, החשיבה, העיצוב, העריכה והחשיבה המשותפת. אז זהו. נראה לי... שיהיה לנו בלילה הבא.

איה

דבר המערכת ופרידה

שלום לכולם! ביום שלישי האחרון התקיימה אסיפת קשת השנתית במסגרתה שמענו עדכונים ודיווחים, הודינו מעומק הלב לחברי הוועד היוצא על תרומתם האדירה לקיומה של עמותת קשת ועל ההקרבה הגדולה שלהם למען הכלל והתכנסנו ליצירת וועד חדש. אני לאחר לבטים רבים וחששות, בחרתי להיכנס לוועד המנהל של העמותה. ידעתי כבר זמן רב מה זה דורש והפועל היוצא של ההצטרפות מבחינתי היה פרידה מחלקי בעיתון. לפני ארבע שנים הצטרפתי לצוות העיתון שהיה אז בשנתו הראשונה. התחברתי מאוד לרעיון של **עיתון קהילתי**, לכח שלו לגבש קהילה, להכיר את פרטיה ולאפשר לחבריה להתבטא, לקדם רעיונות וגם להתעדכן. לאט לאט נשאבתי ויחד עם צוות העיתון יצרנו **עיתון קהילתי**, מושתת כולו על מתנדבים, עיתון המחולק בבית הספר ובגן מידי חודש (10 גליונות בשנה). זה התחיל בשני עמודים, עלה לארבעה ומזה כשנה כולל שמונה עמודים והיד עוד נטויה. מי מאתנו שמגיע לכיתות ולגן ביום חלוקת העיתון חווה את העונג של הילדים ש"רבים" מי יקבל ראשון את העיתון ולאחר שהם לוקחים אותו הם קוראים בשקיקה - למעשה על עצמם ועל הנעשה. לזה יש להוסיף את המורים, הגננות והסייעות ששמחות לראות את פירות העשייה שלהם מדווחים מידי חודש. לא פעם שמעתי מאנשים שדרך הראיון המשפחתי או שלל ילדי הקשת הכירו את חבריהם לכיתה לגן ובכלל אנשים מהקהילה. אז במעגל הקשת אני יוצאת לדרך חדשה ובעיקר רוצה להודות למורים, לגננות, לסייעות, ליעל ספיר ולחברי הוועד היוצא על הכתיבה לדבר העמותה ובכלל. תודה ענקית לחברי **צוות העיתון**; **לענבל קארו** על הכתיבה, ההגהה, העריכה, העימוד, השניות, התזכורות, הגיבוי והחשיבה

תמונת החודש

במוצ"ש ה - 15 למרץ, הגיעו חברי קהילתנו אל היער הקסום למסיבת ריקודים תוססת וקסומה. כולם התחפשו לדמויות מהיער הקסום, והאולם היה מלא נסיכות, פאונים, גמדים וחיות פרא. היער הוכן לכבודנו בקפדנות על ידי וועדת גיבוש, שטרחה על המסיבה במשך חודשים רבים, כולל יצירת אווירה של ציפיה בקמפיין פרסומי מיוחד. השתיה והמוסיקה יצרו אווירה נהדרת באירוע שנעשה כבר מסורת בקשת ומשמח אותנו כל שנה מחדש. למעשה, האלכוהול זרם כמים, ויש שיגידו שחלק מבכירי הקהילה הראו פן חדש באישיותם שטרם הכרנו...

תודה לוועדת גיבוש על המאמץ הרב שסיפק עוד אירוע שיוצאים ממנו עם חיוך רחב.

צילום: אוהד ישראלי

מבושמים ביער הקסום.

המערכת: איה קרפיבקה, ברק פישבין, סמדר גרוסמן, תמר וילפורט-מסינגר, ענבל קארו, אילנית נמר רזקר, אנה בטייב, טל שטיינפלד ומיכל מליכאור.
כתובת המערכת: keshetshoham.post@gmail.com. אתר קשת שוהם: http://keshet-shoham.org.il ויש גם פייסבוק.

ניסיון לתאר במילים את תרומתם למפעל המפואר הקרוי קשת שוהם יהיה דל, אך למרות זאת אסתכן ואנסה: אם נפתח את אינקדס קשת הדמיוני בערך קשת שוהם, מופיעה תמונתו של יהודה. עבור רובנו קשת היא לשלוח ילדים לגן ובית הספר ומעת לעת להגיע לאירועים - אז זהו שלא. קהילה, מועצה, משרד החינוך, מורים, דוחות לוועדת ביקורת, למידה על קשת במקומות אחרים, ועוד ועוד ועוד... בכל המקומות הללו יהודה היה, ובכולם במקביל: חי, נושם, ומתעורר קשת שוהם. בגשר בין האחריות הכוללת על 'החומר' ובמעבר לקראת 'הרוח' נמצא איל רז. האורים והתומים של כולנו למה מותר ומה אסור, העו"ד הצמוד של העמותה לכל חוזה, מכתב רשמי, והתכתבות. ובצד כל זה ראש וראשון לעיין בתוכנית הלימודים למשנה ולהוביל את הדיון בועד האם נכון שקבוצת התפילה וקבוצת המפגש ילמדו משנה ביחד או בנפרד. המשפטן הפדגוגי של כולנו וגם הפדגוג המשפטי במקביל. בגדה האחרת, גדת ה'רוח', ניצבת עינת פרג. בזהירות מדהימה ומאחורי הקלעים עינת מרכזת את הפעילות החינוכית של הגן ובית הספר. דוחפת, מלווה, מבקשת לחדד ובעיקר מציבה מראה לכוחות החינוכיים בגן ובבית הספר, כדי שכולנו יחד נענה על השאלה מדוע אנו עושים את מה שאנחנו עושים, ובעיקר איך נעשה טוב יותר. יהודה, איל ועינת - קהילת קשת שוהם מודה לכם על הכול. ותהיו רגועים, אתם נפרדים רק מהתואר חברי ועד קשת שוהם, ולחלוטין לא מהעשייה הברוכה שלכם. אבקש לסיים בקריאה שלא נאמרת כאן לראשונה אבל דווקא רגע לאחר האסיפה השנתית נכון שתשמע שוב: אנחנו קוראים לעוד ועוד מחברי הקהילה להצטרף לעשייה. כל אחד לפי מגבלות זמנו ותחום התעניינותו. בכוחות משותפים עם כוחות חדשים נגשים יעדים למען הקהילה, למען ילדינו. רועי לחמנוביץ'.

ענבל קארו

תפיסותיו הדתיות אשר יהיו – עליו לעצור ולהתפעל מכך שהדברים היו יכולים להיות לגמרי אחרת. תמיד קשה יותר להתפעל מן הדברים הקטנים: הבריאות היומיומית, השמחות הקטנות, חיי השגרה אפילו שהם מעייפים. בעיני, אחד הדברים היפים בברכות שמברכים לפני האוכל (לכל דת שהיא) הוא הצורך לעצור לרגע ולשמוח מכך שיש לנו אוכל בכלל. כמו כן, בעיני הסובייקטיביות לגמרי, יש לזה קשר ישיר לחובה שלנו לחלוק את מה שיש לנו עם מי שאין לו. ההכרה בכך שלא כל מה שיש לנו הוא רק בזכותנו מובילה לסולידריות חברתית. אם אנחנו מאמינים שמה שיש לנו הוא גם ענין של מזל, או של השגחה, או של תורשה, או לא משנה מה – לא משהו שמגיע לנו יותר כי אנחנו יותר מוצלחים ממישהו אחר, ההשלכה היא גם שבאיזה שהוא אופן לא צודק שזה יהיה רק שלנו. העני והגר זכאים לעזרתנו לא רק בגלל לבנו הטוב אלא בגלל שבאיזה אופן פילוסופי הדברים שבבעלותנו לא שייכים לנו באיזו זכות עקרונית, ובנסיבות לא לגמרי מופרכות, אנחנו היינו יכולים להיות במקום המקבילים ולא במקום הנותנים. קל להתרגל לטוב, ואי אפשר באמת להתפעל מכל דבר כל הזמן. אפשר אפילו לטעון שקצת חולני להודות על כל נגיסה של אוכל שיש לנו ועל כל רגע שבו אנחנו בריאים, ואי אפשר באמת לחיות ככה. אבל עצירות יזומות כמו הנפת העומר, כמו גם מצוות חברתיות כמו הפאה והלקט, באים לעזור לנו לזכור שצריך להכניס לחיינו איזו מידה בריאה של הכרת הטוב ושל ענווה, שמובילות גם לחובה מוסרית לחלוק את מה שהתברכנו בו. שבת שלום.

קהילה יקרה, שלומות. אנחנו נמצאים בימים של ספירה, ספירת העומר. ידוע שבמקורותינו לא מצוין תאריך בו חל חג השבועות, אלא באופן יחסי לחג הפסח, לאחר ספירה של שבעה שבועות - ספירה העומר. דבר זה בא ללמד אותנו כי הספירה מבטאת ציפה ורצון להגיע ליעד.

השאלה המתבקשת בתהליך של ספירה היא האם עיקר התודעה נתונה לתוצאה הסופית, או שמא אנחנו נותנים את ליבנו גם לתהליך. מעגל השנה מלמד את כולנו שגם במהלכה של ספירה שכולה ציפה, נכון לתת את הדעת גם לתהליך. יום הזיכרון לשואה ולגבורה, יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, יום העצמאות ויום ירושלים הם רק כמה מן העוגנים בהם אנחנו עוסקים כחברה, כקהילה, כמשפחה וכפרטים בדרך עד לחג השבועות; אנחנו מכוונים ליעד, אבל גם עוצרים מעת לעת.

עיתון זה מונח בפניכם לאחר אסיפת החברים השנתית בה שמעתם דיווח על הוועדות השונות. הפעילות הזאת, הכוללת אירועים שונים, הפקת העיתון, שיחות הכרות למשפחות חדשות ועוד, היא עבודה תהליכית, כאשר לאורך כל הדרך עוצרים מעת לעת ובוחנים מה נעשה וכיצד ניתן לשפר, ובעיקר מחפשים לשמוע משוב מהקהילה.

בסופו של דבר, לא הכרענו באסיפה הכללית בשאלת תנועת נוער. גם כאן יש לציין, ולא בפעם הראשונה, עד כמה מדובר היה בתהליך. חברים מטעמנו נפגשו עם תנועות שונות, נציגי תנועות שונות הוזמנו לשוהם, התקיימו פגישות עם המועצה והיה גם ערב קהילה בנושא. ההחלטה שהקהילה תקבל בסוף התהליך תגיע לאחר תחנות רבות בדרך.

ההליך האחרון שהושלם באספת החברים הוא החלפה חלקית של חברי ועד העמותה. דור המייסדים, שפעל מהשלב בו הקהילה היתה 'על הנייר', העביר את הלפיד הלאה, וכאן המקום להודות להם באופן אישי: יהודה גרוסמן, איל רז ועינת פרג. כל

פרשת אמור

פרשת השבוע שלנו פותחת בדיני קדושתם המיוחדת של הכהנים, ובדיני קרבנות, בדגש על הצורך בשלמותם הפיזית המוחלטת. אבל לקראת סופה היא מפסיקה להתעסק בהקדשות מיוחדות ועוברת לדבר על נושאים הקרובים ללבנו כולנו – החגים, המכונים בפרשה (ובקידוש ליום טוב, שמצוטט ממנה) מועדי ה'. ברשימה נכללים שבת, פסח, שבועות, ראש השנה, יום כיפור וסוכות. תשומת לב מיוחדת מוקדשת לספירת העומר, שבעיצומה אנחנו נמצאים עכשיו.

על פי הנאמר בפרשה, למחרת חג ראשון של פסח הניף הכהן עומר (אלומה קטנה, שמשקלה כעשירית האיפה) של שעורים לכל רוחות השמיים, והפעולה הזאת התירה את תחילת אכילת השעורים של אותה שנה. מאותו יום נספרו שבעה שבועות, וביום החמישים – שאנו מכנים אותו חג השבועות – הניף הכהן את לחם התנופה, העשוי חיטה, מה שהתיר את תחילת אכילת החיטה באותה השנה. השעורים מבשילות מוקדם יותר, ובימי קדם הבשלת השעורים היתה אחד הסימנים המרכזיים שניתן כבר להכריז על ראש חודש ניסן (ולא צריך לעבר את השנה). החיטה בארץ ישראל הבשילה מאוחר יותר, לקראת שבועות, חג הקציר. ומיד אחרי תיאור ההנפה הזאת של חג השבועות מוסיפה הפרשה: "וּבִקְצֶרְכֶּם אֶת-קִצְרֵי אֶרְצְכֶם, לֹא-תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךְ בְּקִצְרְךָ, וְלֹקֵט קִצְרְךָ, לֹא תִלְקֹט; לְעֵנִי וְלִגְרִי תַעֲזֹב אִתָּם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא כג:כב). כלומר, מי שקוצר את שדהו מחויב להשאיר פינה של השדה לא קצורה כדי שעניים וגרים יוכלו לקצור שם, וגם לא לאסוף את השיבולים שנפלות במהלך הקציר, מאותה סיבה.

פרשנים רבים, ובהם גם ספר החינוך, מבינים את הנפת עומר השעורים ולחם החיטה כצורך לעצור ולהודות לאל על התבואה לפני שנהנים ממנה. אבל מה הקשר לעניים?

בעיני, הנפת העומר באה להדגיש את הצורך להתפעל לא רק מנסים אדירים כמו קריעת ים סוף, ולא רק מאירועים מפעמים כמו הבראה ממחלה קשה או לידה של תינוק בריא. תבואת השדה היא לא רק דבר רגיל ולא פלאי, היא דבר שדורש המון עבודה מתישה. היא פרי עמל יומיומי של העוסקים בה, ובדיוק המקום שבו אדם עשוי לייחס לעצמו את כל ההצלחה, לברך את עצמו על חוכמתו ועל עבודתו הקשה, ולא לראות שגם כאן – ויהיו

תיירים / יהודה עמיחי:

"פעם ישבתי על מדרגות ליד שער במצודת דוד, את שני הסלים הכבדים שמתי ליד. עמדה שם קבוצת תיירים סביב המדריך ושמשתי להם נקודת ציון. "אתם רואים את האיש הזה עם הסלים? קצת ימינה מראשו נמצאת קשת מן התקופה הרומית. קצת ימינה מראשו". אבל הוא זז, הוא זז! אמרתי בלבי: הגאולה תבוא רק אם יגידו להם: אתם רואים שם את הקשת מן התקופה הרומית? לא חשוב: אבל לידה, קצת שמאלה ולמטה ממנה, יושב אדם שקנה פרות וירקות לביתו."

הפרטי, על השמחות והאסונות שבה. איך מייצרים הזדהות משמעותית? הדרך לכך עוברת דוקא במתן ביטוי אישי לכל אחד ואחת. כאשר כל אחד ירגיש כאילו הוא עצמו יצא ממצרים הרי שהסיפור יצא מהעבר והגיע להווה, לעתיד. הדרך להפוך את ההיסטוריה והמסורת לחלק משמעותי מחיי העם והיחידים המרכיבים אותו, בכל דור, היא לתת פתח לפרשנויות אישיות, להשלכות אישיות. כך הדגשנו גם בקשת. בכתה ד' עסקו הילדים במושגים של עבדות וחירות. דרך לימוד סיפור יציאת מצרים, עסקו הילדים במצבי עבדות בהיסטוריה העולמית ובימינו אנו, מהי עבדות בעיני כל אחד מהם ומהו היות בן חורין. בכתה ג' עסקו הילדים בארבעת הבנים מתוך מחשבה מה הם מסמלים. האם ניתן לאפיין כך בסטריאוטיפים בני אדם? מהו "חכם" בעיניהם, מהו "רשע", מדוע חשוב שיש מקום לכולם ועוד. דגש משותף לכל כתות קשת, היה לנסות, כמו במשנה, לעורר את הילדים לשאלות שאלות, לעניין אותם, להפוך את הפסח לשלהם. רבים מילדי קשת יצאו הביתה עם שאלות משלהם, ילדי א' אף הכינו את שאלותיהם במעטפה מיוחדת כדי להשתמש בהן בשולחן הסדר. משאלות התלמידים: מדוע ה' הרג גם חיות בקריעת ים סוף? למה ה' נתן ליהודים לסבול כל כך הרבה שנים בעבודות פרך? למה בני ישראל קיבלו את השעבוד ולא נלחמו בפרעה? ועוד ועוד. בחזרה מהחופשה, התרחש חלק חשוב של הלימוד. כל ילד חזר עם חוויותיו מהחג, מהאופן בו חגגו את הפסח בביתו (מנהגים מיוחדים מהסדר, טיולים, עם חמץ ובלעדיו וכו'), שיתוף זה בכתה, נתן מקום לחוויותיו ומנהגיו של כל ילד ומסורות ביתו תוך הדגשה שמגוון המסורות, מגוון הדרכים לציין את פסח, מייצרים ומשקפים את עושר המסורת שלנו.

בשירו של יהודה עמיחי, מופיעה ביקורת על אלו העוסקים בהיסטוריה, בארכיאולוגיה, בעבר, על חשבון שימת לב לאדם החי, להווה. ניתן לשלב בין התחומים, בין האישי ללאומי, בין העבר, ההווה, והעתיד. עיסוק בעבר של עמנו, תוך התבוננות בעולה ממנו, דרך שאלות שאלות, חשיבה מה דעתי על שאירע, בהסקת מסקנות אישיות (כיצד אני מגביר בחיי את מימד החירות, משתחרר מכבלי עבדות, מסיר "חמץ" במשמעותו הסמלית מחיי, ועוד), מאפשרים קשר מעשיר בין העבר ההווה והעתיד, בין האישי ללאומי. האדם מספר את סיפור חייו תוך שהוא יוצר אותם, שייכות לקבוצה, לעם, חיבור לעברו, הם חלק מסיפורו. שילוב התחומים יכול להעניק משמעות לחיי הפרט ולחיי הכלל.

חג הפסח וליל הסדר שבמרכזו, מציעים לנו הסתכלות מעניינת על הקשר שבין העבר ההווה והעתיד, בין הזיכרון הלאומי לזה האישי. עיקרו של ליל הסדר, לספר ביציאת מצרים. במשנה מסכת פסחים פרק י', עוסקים חכמים ב"איך" - איך מספרים ביציאת מצרים, איך הופכים את סיפור "הלידה" של עם ישראל, לחלק מהזיכרון הלאומי של העם ויחד עם זאת גם לזיכרון אישי של כל אדם ואדם מישראל. חכמי המשנה אינם מסתפקים באמירה כי יש להכיר ולזכור את סיפור יציאת מצרים אלא מספקים עקרונות חינוכיים שיכולים ללמד אותנו גם בימינו, למידה משמעותית מהי. ראשית אנו לומדים כי למידה משמעותית מתחילה בשאלות שאלות, ביצירת סקרנות, ביצירת לומד פעיל. תפקיד הבנים (והבנות!) הוא לשאול. כך במשנה מסכת פסחים פרק י' משנה ד: "מזגו לו כוס שני, וכאן הבן שואל"... הסדר בנוי מסימנים שאמורים לעורר את הילדים לשאול שאלות (אוכלים בהסבה, נוטלים ידיים פעמיים, אוכלים מרור, מצה ועוד). כאשר הילדים שואלים, הם מסתקרנים, הופכים את הסיפור לשלהם, כך נוצרת למידה משמעותית. אין וויתור על אף בן, כולם שותפים ללמידה: "אם אין דעת בבן - אביו מלמדו"... רק כאן מביאה המשנה את הנוסח שלה לשיר המוכר לנו "מה נשתנה", ששובץ לאחר מכן בהגדה. במשנה משתמשים ב"מה נשתנה" המציף שאלות, רק אם הילד/ה אינם מצליחים לשאול בעצמם. "לפי דעתו של בן, אביו מלמדו"... אנו צריכים להתאים את דרך הלימוד שלנו לילדים, אין בן בלי דעת, יש הורה/ מורה שאינו יודע ללמדו כדעתו. במשנה ה' נאמר: "בכל דור ודור חוב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים"... על מנת לייצר למידה משמעותית יש לייצר חוויה, אמפתיה, הזדהות. על מנת לייצר זהות משמעותית, יש לייצר שייכות לעבר, ההיסטוריה של העם היא ההיסטוריה של האדם

קשת של מתכונים - קבבונים על מקל קינמון מאת גילת צאדקתי-כהן

מצרכים:

- קילו בשר טרי טחון
- 1 כפית כמון טחון
- 200 גרם שומן כבש טחון
- 0.5 כוס עלי טרגון קצוצים (טריים או יבשים)
- 2 בצלים גדולים מגוררים
- 1 כפית גדושה מלח
- 1 כפית פלפל שחור טחון

אופן הכנה:

- לערבב היטב את תערובת הבשר והשומן עם התבלינים.
- ליצור קבבונים ולשפד אותם על מקלות הקינמון כך שניתן יהיה לאחוז את הקבב מהמקל, כמו ארטיק....

מומלץ להגיש על מצע אורז בסמטי לבן מועטר בסומק, עם עגבניות צליות על האש ובליווי טחינה תוצרת בית.

בתיאבון וחג שמח!

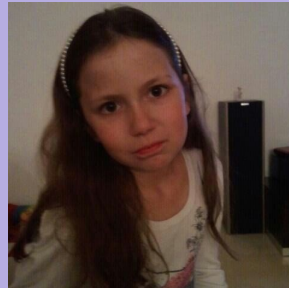
עורכת מדור: מיכל מלי-אור. מתכונים עם סיפורים נוספים, שדרוגים ותגובות למתכון יתקבלו בשמחה בכתובת: Michal.melren@gmail.com או במערכת העיתון

שלל ילדי הקשת

יעל שחם
כתה ד', קבוצת מפגש

בת 10, בת לביאטה ואודי. אחות לנועה (5.5, גן קשת) ולמיכל (בת שנתיים וחצי).

ספר אהוב הסדרה "ג'ינג'ל" שכתב כריסטיאן ביניק.

חג אהוב - הראשון הוא פורים, כי יש לי יום הולדת באותה תקופה וגם מתחפשים. השני הוא חנוכה, בגלל שמדליקים בו חנוכיות ואוכלים סופגניות ולביבות טעימות.

מאכל אהוב - פנקייק שסבתא מכינה וגם ג'חנון.

תחביבים - ללכת לצופים, לצייר, לרקוד ולהיפגש עם חברות.

מה את אוהבת בקשת - אוהבת שגם דתיים וגם חילוניים יחד, ויש הרגשה של קהילה.

בשבת אני אוהבת להיפגש עם חברים, ללכת לטיולים. כשאיה גדולה אני רוצה להיות מוכרת בחנות ממתקים.

נויה רזקר
כיתה ב קבוצת תפילה
תהיה בת 8 בחודש אב (אוגוסט). בת לאילנית ויובל ואחות ליהל בת ה-9.

ספר אהוב: נונה קוראת מחשבות מאת: אורית גידלי (נונה זה שם החיבה שלי).

חג אהוב: פורים, כי אני אוהבת מאוד להתחפש.

מאכל אהוב: שניצל, צ'יפס, הרבה קטשופ וכמובן כל מה שאמא מכינה.

תחביבים: לצייר לרקוד ולשיר.

מה את אוהבת בקשת: יש לי הרבה חברים דתיים וחילוניים וזה משמח אותי מאוד.

מה את אוהבת בשבת: את השקט והשלווה ללכת לבית הכנסת ולשחק עם אחותי.

אראל כפיר גרוסמן
כיתה ג', קבוצת תפילה

בן 8 ועשרה חודשים, בן ליהודה וסמדר ואח לזיו (6, כתה א' קשת) וללילך (שנתיים ועשרה חודשים).

ספר אהוב: הרפתקאות הברון מינכאוזן, מאת רודולף אריך ראספה. חג אהוב: שבועות, כי הולכים לישון מאוחר (3-4 בבוקר).

אוכל אהוב: פירה. מה אתה אוהב בקשת: את מפגשי

הגיבוש שיש לפעמים בשבתות או בט"ו בשבט בגן הוודי.

מה אתה אוהב לעשות בשבת: לשחק עם אחיי הקטנים. תחביבים: מתמטיקה, כדורסל, ונגינה בפסנתר.

מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול: טכנאי מטוסים, כי אני טוב במתמטיקה וטכנאי משלב בעבודה את כל מה שאני אוהב לעשות, או עורך עיתון, כי נראה לי מעניין להחליט מה מכניסים לעיתון ומה לא.

יש לי מושג - אחרי מות קדושים אמור ענבל קארו

פרשת השבוע שלנו היא פרשת אמור. הפרשה שלפניה היתה פרשת קדושים, וזו שלפניה - פרשת אחרי מות. כמו שאר הפרשות בספר ויקרא, הפרשות האלה מספרות על דינים שונים שקשורים לבית המקדש, לעבודתם של הכהנים, לקרבנות, ולעיתים גם למצוות שבין אדם לחברו. אין שום דבר מיוחד שמאחד את שלושתן ביחד בשונה מן הפרשות שלפניהן ואחריהן, אבל הצירוף של שמותיהן ברצף הפך להיות ביטוי: אחרי מות - קדושים אמור.

פירוש הביטוי אחרי מות - קדושים אמור הוא שאחרי שאנשים מתים, נהוג להגיד עליהם רק דברים טובים, עד כדי כך שנשמע שהם היו קדושים.

יש המשתמשים בביטוי הזה בתור הנחייה, כלומר: על אנשים שמתו מן הראוי להגיד רק דברים טובים. מצד אחד, באמת לא יפה לדבר רעה על מי שכבר מת, שהרי מי שמת לא יכול להתגונן או להשיב לנו, וחשוב לכבד את זכרם של המתים. מצד שני, אולי דוקא למי שמת לא כל כך אכפת מה אומרים עליו, ואולי חשוב לזכור גם על מתים שהם לא היו מושלמים - מה אתם חושבים?

מן הצד השני, יש גם שימוש מבודח בביטוי, שמצביע על הנטייה של בני אדם לזכור רק את הטוב במה שכבר היה ואיננו, ולהתגעגע לאנשים (או לאירועים, או למקומות...) שחלפו ואינם, גם אם הם לא היו בעצם כל כך נהדרים כשהיינו בהם באמת. לפעמים אנחנו נוטים להרגיש שמצבנו פעם היה הרבה יותר מוצלח, לא כי כך היה אלא כי שכחנו את החלקים הרעים, וקל לנו לייפות את הזכרונות שלנו. הביטוי הזה מזכיר לנו שגם אם אנחנו מרגישים ככה זה לא אומר שזה המצב, ולהזכיר לנו לבחון את הדברים באופן יותר שקול.

אלון לבנה עטרת שיטרת יהל רזקר עומר בן דור גיל פרץ
אלונה שליין שירה בן הרויה בעז רז צליל ישראלי אביגיל קרפיבקה
עומר פרג אופיר פרג שילה שרון אורי קרעין מיכל זכות אריאל שליין
מיטל פייגן אביתר אלוני יובל אייל איתן רום אביה רום אילה קארו

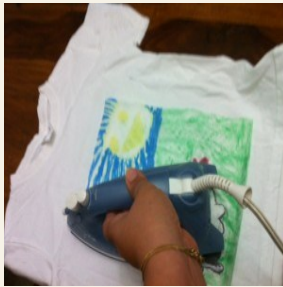
מזל טוב לילדי הקשת!
אפריל-מא

חגיגה של יצירה

אילנית נמר-רזקר

הוראות הכנה:

1. מצירים ציור לחג העצמאות. אם רוצים לכתוב, יש לעשות זאת כתמונת ראי.
2. מניחים בין שכבות החולצה את הקרטון, כדי שהצבע לא יכתים את הצד האחורי של החולצה.
3. מחממים מגהץ לחום גבוה, מניחים את הציור על החולצה כשפניו כלפי הבד, ומגהצים. כביסה ראשונה מכבסים בנפרד.

חג עצמאות שמח !!!!

חג העצמאות שלי: ציור פריסטייל על חולצה (או על כרית, תיק, או כל דבר אחר).

הציוד:

- חולצת טריקו 100% כותנה
- צבעי קרילולה (crayons) או צבעי פנדה
- דף A4 רגיל
- קרטון קצת יותר גדול מ-A4
- מגהץ

שעשועונים סמדר גרוסמן

חידון מקומות ואתרים בארץ-ישראל

1. כיצד נקרא השביל הפתלתל העולה אל המצדה ?

2. מי הקים את 'טחנת הרוח' בירושלים ?

3. היכן נמצא פסל 'האריה השואג' ?

4. היכן נמצאים 'עמודי שלמה' ?

5. היכן נמצא 'ככר השעון' ?

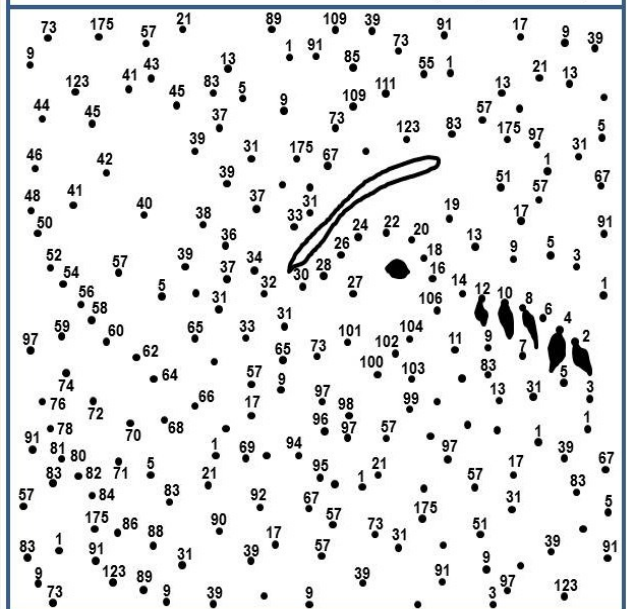
6. היכן נמצא 'גן האם' ?

7. היכן נמצאת 'ברכת השולטן' ?

8. איזה מצפה מיוחד יש באילת ?

9. מהו שמו הנרדף של ים-המלח ?

ילדים יקרים, חברי קו בין הנקודות שמספרהן זוגיים בלבד (בין 2 ל- 106 לפי הסדר) וגלו מה מסתתר בתמונה!

ילדים יקרים,

הכנסו לאתר שלנו כדי לגלות את התשובות לשעשועונים:

<http://www.keshet-shoham.org.il/>

כמו כן, שילחו לנו שעשועונים משלכם שיפורסמו בעיתון לכתובת:

Smadar@g-net.co.il עורכת המדור: סמדר גרוסמן.

תעודת זהות - משפחת אמיתי

הכירו את משפחת אמיתי: סתיו, 0.5, תינוקת במשרה מלאה; אופק, 4, גן חצב (טרום טרום חובה); יהל, 6, גן קשת; אביטל, 36, מהנדסת תוכנה; רונן, 40, מנהל תצורה. גם: גינה, חתולת רחוב שאימצה אותנו (מדי פעם).

מה ישראלי בעיניכם?
 רונן: הגשמים, וגם הפקקים של ערב החג.
 אביטל: לחגוג את יום העצמאות (פרחים בקנה).
מה משמח אתכם?
 יהל: כשסתיו אחותי יושבת עלי.
 אופק: שעדיין יש לי את השיניים שלי.
 אביטל: לראות את הילדים מופיעים במסיבות בגן.
 רונן: לשמוע את ילדי נהנים.
רק במשפחה שלנו: אבא אופה, ואמא לא יודעת איך מפעילים את התנור.
שבת: ביקור אצל הסבים והסבתות משני הצדדים, טיולים, סרטים, מבלים ביחד... וגם משלימים שעות שינה.
תחביבים:
 סתיו: לחייך לאנשים מסביב.
 אופק: להכין עם אבא עוגות.
 יהל: לשחק כדורגל.
 אביטל: לישון ולראות סרטים.
 רונן: שחיה, אומנות לחימה, אפיה, שינה וסרטים.
לכבוד הגיליון הנוכחי – איחול ליום העצמאות? אנו מאחלים לכולם שיהנו עם משפחותיהם בחג.
המלצה משפחתית: ביקור בפינלנד – מקום יפיפה, רגוע ושלו. הילדים ממליצים על פארק angrybirds.

איך נפגשתם? בשיעור "הגנה ובטחון בשוב העברי 1882-1948" באוניברסיטת בר אילן.
איך הגעתם לשהם? רונן רצה כפר, אביטל רצתה עיר. שוהם ענתה על כל הדרישות.
איפה גרתם לפני כן? בדירה שכורה בגני תקוה.
טיול משפחתי שהיה לאחרונה: היינו באילת עם עוד מספר משפחות מגן קשת.
למה קשת? חיפשנו מסגרת אחרת, שתהיה גם קהילה. כמו כן אביטל, שהגיעה מבית דתי, רצתה שהילדים ילכו למסגרת יותר ערכית ממסגרות החינוך הרגילות.
חווייה מעניינת מקשת עד כה: יהל ביקש בערב שבת לראות טלוויזיה אצל ההורים של אביטל, שהם דתיים. כשסבתא אמרה שאסור, ענה לה יהל: "לך אסור כי את דתיה, אבל לי מותר, כי אני מקבוצת מפגש".

עורכת המדור: טל שטיינפלד. המעוניינים להתראיין אנא צרו קשר במייל: shtain@gmail.com

תמר וילרפורט

בימים הקרובים ייתלו דגלי מדינת ישראל בכל מרפסת ומכל חלון דירה ורכב. אם תהיתם מה לעשות עם הדגלים מהשנה שעברה, כשבעיתון שוב מקבלים דגל גדול או שרשרת דגלים קטנים, חברת מרום אפ.ג'. פי מספקת שירותי גניזה לדגלים, מאחר ולא מקובל לזרוק אותם לאשפה, ויש האומרים שאסור לעשות זאת. בדומה לדפי סידור ודברי תורה, גם את הדגל קוברים באדמה במקום מיועד לכך. במידת האפשר, בחברה גוזרים את סמל המגן דוד ותופרים אותו או מדביקים לדגל חדש. אפשר להגיע למשרדי החברה בכפר סבא או לתאם איסוף: 09-7631800.

ההמלצה של תמר

עמותת קשת מודה לחברי הוועד היוצא: **עינת פרג, אייל רז ויהודה גרוסמן**, על פועלכם בניהול העמותה וקידומה. התנדבותכם ועמלכם יחד עם פעילות וועדות העמותה הן שמגשימות את החזון של חיים בצוותא, ובעצם את השותפות של רובנו אחד עם השני.

תודה מיוחדת בהזדמנות זו לשלושה חברים מייסדים: **יהודה גרוסמן, ערן רום, ואייל רז** אשר היו מאבני היסוד בהקמת קשת בשוהם ולולא הם וכמותם ספק אם היו נפתחים מסלול הלימודים והקהילה.

עמותת קשת מברכת את חברי הוועד החדשים שלקחו על עצמם להמשיך ולפעול למען העמותה, קיום ערכיה והמשכיותה.

כאשר הם פוגשים בעץ פרי פורח. בעקבות ההסבר הלכו כולם לחצר כיתה א', שם ניצב עץ פרי בפריחתו, ומי שרצה בירך.

הקושיה החמישית שלי: במסגרת הלימוד לקראת חג הפסח בכיתות א' ו-ב', למדו הילדים על ארבע הקושיות. הם למדו את השיר "מה נשתנה" וענו יחד בכיתה על ארבע השאלות המופיעות בשיר. בעקבות הלימוד על השאלות הנשאלות בליל הסדר סביב שולחן החג, חשב כל ילד חשב על שאלה משל עצמו אותה הוא רוצה לשאול בליל הסדר בעת קריאת ההגדה. כל תלמיד כתב את הקושיה שלו על קלף והכניס למעטפה מקושטת. בליל הסדר כל אחד מן הילדים פתח את המעטפה שלו, שאל את השאלה וחיפש את התשובה בהגדה או מפי מקריא ההגדה והמסובים צילום: תקווה בית יעקב.

יופי. ואחרי זה תעבור על הפאנלים. לשולחן. בנוסף, לכבוד פסח אפו הילדים מצות ותוך כדי כך השתתפו בהצגה על ליל הסדר וציאת מצרים. תודה למורות כיתות א' ו-ב' שסיפרו ושלחו תמונות.

כיתה א' בפעולה. צילום: צוות כיתה א'.

ביום שישי לפני שבוע התארח בכיתה ג' דניאל אבידר, אחיה של סבתא רבתא של שירה ישראלי, שהיה ילד וילנאי בן תשע כשהתחילה השואה. הוא סיפר לילדים את סיפור חייו המופלא, שבמהלכו איבד קרובי משפחה רבים אך ניצל שוב ושוב, הרבה מן הזמן הודות לתושייתה של אחותו הגדולה. את הפרטים בודאי שמעתם כבר מן הילדים, ובכל מקרה, בהקלטה של המפגש ניתן לצפות בכתובת הבאה: <http://bit.do/daniel-avidar>.

דניאל אבידר וילדי כיתה ג'. צילום: אוהד ישראלי

שבוע הנתינה בקשת: אמנם עבר קצת יותר מחודש, אך לא מאוחר מדי כדי לדווח על פרוייקט שבוע הנתינה שהתקיים במסלול קשת בפורים (מיד לאחר שהגליון הקודם ירד לדפוס...). בכיתות קשת מלמדים על הנתינה וחשיבותה במהלך כל השנה, דרך המקורות היהודיים ויצירות ספרותיות. ביום המעשים הטובים היתה לנו הזדמנות ליישם את הדברים בעזרת ההנהגות הכיתתיות, כל כיתה והנתינה שלה:

ילדי כיתה א' העלו רעיונות אותם כתבו על פתקית ויוזם הרעיון חתם את שמו. בכל יום לפני הפסקת 10 שלף כל ילד "משימת נתינה" אותה הוא היה צריך לבצע באהבה בהפסקה. לאחר ההפסקה שיתפו הילדים בחוויות ובתחושות בעקבות ביצוע המשימה.

ילדי כיתה ב' הכינו מסיבת פורים לגמלאים בבית הגמלאים בשוהם. כל הילדים הגיעו מחופשים, ואביזרים סופקו גם לגמלאים. יחד שרו שירי פורים וילדי הכיתה הופיעו בריקוד. הילדים העניקו לכל הגמלאים משלוח מנות שהכינו כל ילדי הכיתה. הגמלאים התפעלו מאד מהיחס החם של התלמידים, וגם התלמידים נהנו מאד.

תלמידי כיתה ג' הכינו בכיתה ברכות וצמידים לילדים חולים שנמסרו לליצן רפואי, העובד בבית חולים. הליצן גם הגיע לפגוש את הילדים והסביר להם על המקצוע החשוב שבו הוא עוסק.

תלמידי כיתה ד' הכינו מסיבת פורים לחברים במעון יום לקשיש בשמהם. הם נכנסו בתהלוכה שמחה, חילקו שירונים לקשישים ושרו יחד שירי פורים, בליוו רעשנים שתלמידים הכינו בבתי מארחים. לאחר מכן הופיעו התלמידים בקטעי בדיחות, נגינה בכלים שונים וריקוד אמנותי, ואף זכו ליהנות ממופע של ליצן. לאחר המופע חילקו התלמידים לקשישים אזני המן, כדורי שוקולד ומשלוח מנות, אותם ארזו ועיצבו בבתי המארחים.

ילדי כיתה ד' וסליהם בידיהם.

צילום: אירית אפרגן במהלך המפגש ערכה לנו סיור במקום ואף העניקה שתי מתנות לכיתה, פרי עבודתם של הקשישים במקום, שחלקם הגדול ניצולי שואה. התלמידים נהנו מהאושר שגרמו לאחרים, והמקבלים נהנו מהנתינה של הילדים, והביעו את הערכתם הרבה על ההשקעה של התלמידים, שנעשתה באהבה רבה. תודה לצוות המורים על העשייה הרבה ולאירית מחנכת כיתה ד' על הדיווח הרב.

מפגש ותפילה משותפים בר"ח ניסן: בא' ניסן התקבצו כל ילדי קשת ומוריהם באולם תרבויות למפגש משותף. הבוקר נפתח בתפילת ראש חודש חגיגית ולאחריה שמעו הילדים קצת על מאפייני החודש ושרו בקול גדול שירים שונים, ביניהם "מה נשתנה" ו"איך יודעים שבא אביב?". לסיום הסביר עודד, מורה כיתה ג', על ברכה מיוחדת שיש הנוהגים לברך בחודש ניסן

מדברים ביחד על חודש ניסן. צילום: סמדר גרוסמן

בית המשפט הונהג ע"י שופט שמוצאו באותו אזור חיג כמוצאו של דרעי. בצורה דומה, כל אחד שמביע את דעתו על רמת הטקסטים של השירים המזרחיים, מיד נחשד בגזענות, אפילו אם הוא עצמו מזרחי (ע"ע יהורם גאון). אבל מה לעשות, גם בזמר המזרחי יש שירים שלא ראויים. תשפטו בעצמכם – "גל של בושם את נכנסת / אני בהלם את הורסת / ערב טוב לך את מושלמת / כל אחת להיות כמוך חולמת. אני בחור פנוי ואת אצלי בלב מספר אחת / אז רק תגיד לי / מתי תהיי שלי. ערב טוב לך בואי מותק / בא לי להכיר אותך לעומק / לך יש יופי לי יש פרח / תני לי הזדמנות אותו לתת לך" (ליאור נרקיס, "ערב טוב", מילים – יוסי גיספן).

במהלך לימודי בתיכון למד איתי בחור בשם גיא. ילד מוכשר, שהלך לו הרבה יותר ממני גם בלימודים וגם עם הבנות. לאחר התיכון המשכנו יחד ללימודים בטכניון במסגרת העתודה האקדמית וגם שם הלך לו יותר טוב. שבע שנים הלכנו ביחד ושבע שנים הלך לו יותר טוב. עם סיום הלימודים גיא הלך ליחידה אחת ואני הלכתי ליחידה אחרת. גיא בצורה ברורה ומוחלטת טען שהשיבוץ נובע בגלל שהסבים שלנו לא באו מאותה תפוצה. שבע שנים לא היה לי מושג מה מוצאו, שבע שנים בעיני הוא נחשב יותר מוצלח. ברגע שלי היה קצת יותר מזל מלו – זה חייב להיות עדתי. ההורים של גיא עבדו קשה והרוויחו פחות או יותר כמו ההורים שלי. גיא ואני למדנו באותה מערכת חינוך, ובמילים אחרות, לשנינו היה את אותו סל אפשרויות (ואם לשפוט לפי איפה שגיא היום, הוא גם ידע לנצל אותו נכון). לשירים שאנחנו שרים סביב שולחן הסדר ולבתי הכנסת ששנינו לא הולכים אליהם אין קשר לסל ההזדמנויות של שנינו. אבל אני לא מאשים את גיא, דוד לוי עשה מזה קריירה.

אז מה אני אומר?! מה שאני אומר הוא שהעדתיות זה כבר לא באופנה. זה כבר לא תופס. זה כבר לא זה. ישראל ביתנו איבדה את הבסיס העדתי שלה, גיא נשוי לאישה שהסבא שלה מפולין, ואצלנו בבית אכלים קוסקוס לצד גפילטע-פיש (הילדים אוהבים יותר את הראשון). העדתיות היא עניין של גולה, עניין שלא בכותרות כבר לפחות 66 שנים. אני יודע שיש מעוזים (בעיקר בחינוך החרדי) המחזיקים בדגל העדתיות בצורה בוטה ואף פוגעת. מול אותם מעוזים אנחנו צריכים להגיד בקול גדול – אין לזה מקום. הבידול והריחוק עומדים בניגוד למהותנו כיהודים וכישראלים. יש בעדתיות הרבה דברים טובים וכור ההיתוך הזה – עושה את המדינה הזו מה שהיא. רק שבדומה להישג של מכבי ת"א בכדורסל – צריך לשים אותה במשבצת הנכונה ולא להשליך ממנה על דברים שאין להם שום קשר לכך. "בָּנִים אַתֶּם לֵה" אֶלְהִיכֶם; לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא תִשְׁמְדוּ קִרְחָה בֵּין עַמִּיכֶם, לְמַעַן יֵדַע עַם קְדוֹשׁ אֶתְהוּ לֵיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וְכָךְ בָּחַר יְהוָה לְהִיטֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה" (דברים י"ד א'-ב').

הפסח עבר חלף לו, וענני האקונומיקה התפזרו להם. לפי ההלכה היינו אמורים לחזור לשגרה. במבט קצר החג ההלכתי הבא הוא שבועות, אבל עד רות יש עוד את מרבית ספירת העומר. למול השגרה ההלכתית הזו אנחנו עומדים בפני שבועיים מאוד לאומיים, שבועיים שמתחילים בהרכנת ראש ומסתיימים בהרמתו. "... מחייב אותנו לקיים ולקבל עלינו לדורות את יום הכרזת מדינת ישראל, הוא יום ה' באייר שבכל שנה ליום שמחה של אתחלתא דגאולה לכלל ישראל, ולהוציא את היום שבו נעשה הנס הגדול הזה מכלל מנהגי האבילות של ימי ספירת העומר" (מתוך מכתב ששלחו הרבנים הראשיים, הרב הרצוג והרב עוזיאל, בח' בניסן תש"ט (1949), לחברי מועצת הרבנות הראשית המורחבת). שבועיים אלה מייצגים נאמנה את המיקרו-קוסמוס של חיינו כאן. מעצב לשמחה, משכול לחברות היי-טק ומנתיבי איילון ביום ראשון בבוקר לנתיב המהיר. ארץ שאין בה אמצע - מקצה אחד לקצה השני, וכל זה בכלום זמן.

למדינתנו, כמו כל מדינה, יש דגל, יש סמל, יש אתוסים ונכסי צאן ברזל, יש קאזוס בלי ויש בר רפאלי. חלק מאותם סמלים מעוגנים בחוק ובהיסטוריה של מדינתנו וחלקם קובעו בדפי העיתונים. חלקם מביא לנו כבוד וחלקם... אז בהזדמנות לאומית זו הרשו לי להוציא שוב את הנר והנוצה (שנתרו ללא שימוש עד פסח הבא) ולנקות חבילת אתוסים שהשתרשו כאן, חלקם חדשים וחלקם יותר וותיקים מהמדינה עצמה. כמו הבובה שהילדה לא שיחקה בה כבר כמה שנים טובות – אין סיבה לזרוק, אבל בינתיים היא תופסת אבק ואולי מישהו אחר יוכל לעשות בה שימוש יותר טוב.

כולנו הגענו לכאן מאיפשהו. אפילו בני משפחת בנאי שנמצאת בנופי ארצנו כבר למעלה מ-7 דורות, ידועים כפרסים. קיבוץ הגלילות הזה מהווה את המהות שטוותה את החוטים מהם ארגו את מדינת ישראל. "אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב היישוב בעלייה ובבניין ולעמוד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת ישראל" (מגילת העצמאות). השיוך הזה של כל אחד לארץ מוצאו מגדיר את המאכלים הנהוגים בביתו של אדם, את נוסח התפילות בהן הוא מתפלל, ובאיזה בית כנסת יאמר תפילות אלה. אבל, כאן זה צריך להיעצר - כל סיווג פוליטי, חינוכי או ממסדי על בסיס העדות הוא בעייתי. "ככל שנגביר אנו את האחדות בעולמה של הלכה, כן תגדל כוחה של ההלכה כמגבשת דרכה המרכזית של האומה הישראלית. פרשת זקן ממרא מצווה, כי לא יעשה איש בזדון לבלתי שמוע אל השופט אשר יהיה בימים ההם, כי אם יראה לנגד עיניו את החשיבות המרובה שכל עם ישראל ישמור את אותה ההלכה" (הרב יובל שרלו, "אחדות בהלכה תגבש את האומה", כ"ג טבת תשס"ג).

פעולת ניקיון זו נדרשת ביתר שאת, כאשר השימוש בעדתיות בא בהקשרים שליליים. אריה דרעי (התואר "רב" לא הושמט בשל חוסר הכבוד שאני רוחש לאיש, אלא בגלל שהאחרון פשוט אינו רב – רועי לחמנביץ', "מדוע הוצמד התואר רב לשמו של יו"ר ש"ס?", מעריב, 2/11/2013) בטוח שהוא מרצה את עונשו בשל מוצאו. לא מפריעה לו העובדה שהירשזון ועתה גם אולמרט לא נולדו באותה תפוצה ושהרכב

נשמח לשמוע ולפרסם תגובות או הארות למדור.

אנא שילחו לנו למייל:

keshetshoham.post@gmail.com

מוכנים לשבת הקהילתית של קשת?

השנה נצא לסוף שבוע ה - 13-14.06 למלון קיי בנהריה

פיקניק ביום שישי בצהריים, קבלת שבת מוסיקלית, ארוחות משותפות, טיול למחרת, הרבה משחקים והכי חשוב, הזדמנות להיות ביחד!

***הרישום עצמו מתבצע ישירות מול מלון קיי.

לפרטים ליאור פרץ: 050-6253911

למשפחת שליין היקרה,

מזל טוב להולדת בנכם הקטן!

אוהד, ברוך בואך אל העולם!

תיהנו ורוו נחת מהילדים.